

άλλο προϊόν που επίσης εξάγεται από φυτό τρέχουσας κατανάλωσης (κιχώριον);

- 6) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, μπορεί μια τέτοια εθνική διάταξη να δικαιολογηθεί, εν ύψει του κοινοτικού δικαίου (ιδίως του άρθρου 36) και της νομολογίας του Δικαστηρίου, αν τα εν λόγω φυτικά προϊόντα εμφανίζονται υπό μορφή χαπιού, κάψουλας ή δισκίου απλώς για λόγους υγιεινής και διατήρησης, όταν μάλιστα το οικείο προϊόν, πρώτον, δεν διαθέτει ούτε εμφανίζεται ότι διαθέτει θεραπευτικές ή προληπτικές ιδιότητες για ανθρώπινες ασθένειες και είναι μάλιστα συσκευασμένο σε κουτί που φέρει ρητά την ένδειξη «το παρόν δεν είναι, φάρμακο», δεύτερον, δεν περιέχει κάποιο συστατικό, του οποίου ο υψηλός βαθμός συμπύκνωσης θα μπορούσε να του προσδώσει την ιδιότητα φαρμάκου και τρίτον δεν ενέχει κανένα σοβαρό κίνδυνο (που θα μπορούσε να αποδειχθεί επιστημονικά) για τη δημόσια υγεία;

Ερώτημα 3:

- α) Το νόμιμο φαρμακευτικό μονοπώλιο για την πώληση ορισμένων προϊόντων στο κοινό εμπίπτει στην «εμπορική νομοθεσία των κρατών μελών»;
- 6) Αν η απάντηση στο στοιχείο α) είναι καταφατική, η αναφορά της οδηγίας 85/432 στη «μονοπωλιακή διάθεση φαρμάκων» αφορά το φάρμακο όπως ορίζεται στην οδηγία 65/65 ή όπως ορίζεται από κάθε κράτος μέλος;
- γ) Αν στο ερώτημα του στοιχείου 6) ισχύει ο κοινοτικός ορισμός για το φάρμακο, μπορεί η «μονοπωλιακή διάθεση φαρμάκων» να θεωρηθεί ως μέτρο ισοδύναμου αποτελέσματος προς ποσοτικό περιορισμό στην εισαγωγή προϊόντος, όταν η επιβολή αυτού του μονοπωλίου καταλήγει να εμποδίζει την ελεύθερη εμπορία του εν λόγω προϊόντος, όταν μάλιστα αυτό, πρώτον, χαρακτηρίζεται στο κράτος μέλος όπου παρασκευάζεται ως προϊόν διατροφής, δεύτερον, υπόκειται στον έλεγχο της αρμόδιας διοικητικής αρχής (Βελγικό Υπουργείο Υγείας) του ίδιου αυτού κράτους μέλους, το οποίο πιστοποιεί ότι είναι ακίνδυνο για την ανθρώπινη υγεία, και τρίτον πωλείται ελεύθερα στο κοινό (δηλαδή χωρίς ιατρική συνταγή) μόνο από τους φαρμακοποιούς του κράτους εισαγωγής;
- δ) Αν η απάντηση στο ερώτημα του στοιχείου γ) είναι καταφατική, ένα τέτοιο μονοπώλιο για την ελεύθερη διάθεση (δηλαδή χωρίς ιατρική συνταγή) ορισμένων προϊόντων στους ιδιώτες πρέπει κατ' ανάγκη να βρίσκει δικαιολογία στη διάταξη του άρθρου 36 της συνθήκης ΕΟΚ; Πρέπει πιο συγκεκριμένα να δικαιολογείται λόγω προστασίας από «πραγματικό κίνδυνο για την ανθρώπινη υγεία»; [Υπόθεση 216/84, Επιτροπή κατά Γαλλικής Δημοκρατίας (υποκατάστατα γάλακτος), απόφαση της 23ης Φεβρουαρίου 1988, ΕΕ αριθ. C 74 της 22. 3. 1988].
- Πρέπει, αντιθέτως, το προίμιο της προαναφερθείσας οδηγίας, καθώς και το κείμενό της, να ερμηνευθούν υπό

την έννοια ότι επιτρέπουν σε ένα κράτος μέλος να χαρακτηρίζει ως φάρμακο οποιοδήποτε προϊόν και να λαμβάνει ταυτόχρονα οποιοδήποτε μέτρο περιορίζον τον ανταγωνισμό εις βάρος του εν λόγω προϊόντος, όπως, παραδείγματος χάρη, την επιβύλαξη υπέρ των φαρμακοποιών της αποκλειστικότητας της ελεύθερης πώλησης (δηλαδή χωρίς ιατρική συνταγή) του εν λόγω προϊόντος στο κοινό;

Ερώτημα 4:

- α) Πρέπει να ερμηνευθούν οι διατάξεις της οδηγίας 77/329/ΕΟΚ του Συμβουλίου περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με τους γαλακτωματοποιητές, σταθεροποιητές, τα πυκνωτικά και πηκτικά μέσα που επιτρέπεται να χρησιμοποιηθούν στα τρόφιμα, και ειδικότερα οι αιτιολογικές σκέψεις του προοιμίου του περί ελεύθερης κυκλοφορίας των τροφίμων, καθώς και οι διατάξεις του άρθρου 2, ως απαγορεύουσες σε ένα κράτος μέλος να επιβάλλει περιορισμούς (όπως, παραδείγματος χάρη, τη λήψη «διοικητικής άδειας για τη διάθεση στην αγορά») στο ελεύθερο εμπόριο (περιλαμβανομένης και της ελεύθερης κυκλοφορίας) των προϊόντων (όπως συγκεκριμένα το κόμμα γκουάρ) που ρητά αναφέρονται στο παράρτημα Ι της εν λόγω οδηγίας;
- 6) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα του στοιχείου α), δεν πρέπει να ερμηνευθεί το κοινοτικό δίκαιο υπό την έννοια ότι επιβάλλει *εν πάση περιπτώσει* μια απόφαση της Διοικήσεως κράτους μέλους επιβάλλουσα περιορισμούς (όπως, παραδείγματος χάρη, η λήψη «διοικητικής άδειας για τη διάθεση στην αγορά») στο ελεύθερο εμπόριο (περιλαμβανομένης και της ελεύθερης κυκλοφορίας) προϊόντων που ρητά αναφέρονται στο παράρτημα Ι της πιο πάνω οδηγίας να είναι γενικώς αιτιολογημένη, δηλαδή δικαιολογημένη κατά την έννοια του άρθρου 36 της Συνθήκης της Ρώμης, και να μην αποτελεί αυθαίρετο ή συγκεκαλυμμένο μέσο παραδίσεως του κοινοτικού δικαίου;

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 22 Δεκεμβρίου 1988

(Υπόθεση 371/88)

(89/C 25/11)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από το νομικό της σύμβουλο Jean-Claude Séché, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε στις 22 Δεκεμβρίου 1988 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, αρνούμενη να συναγάγει τις συνέπειες της αναγνώρισεως, εκ μέρους του Δικαστηρίου, του ανισχύρου του άρθρου 73 παράγραφος 2 του κανονισμού αριθ. 1408/71 του Συμβού-

λιού⁽¹⁾, ειδικότερα δε αρνούμενη να αναγνωρίσει τα δικαιώματα των εργαζομένων των άλλων κρατών μελών που υπάγονται στη γαλλική νομοθεσία κατά το άρθρο 73 παράγραφος 1, το άρθρο 74 παράγραφος 1 του κανονισμού αριθ. 1408/71 και το άρθρο 86 του κανονισμού 574/72 του Συμβουλίου⁽²⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο·

— να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Κατά την άποψη της Επιτροπής, η απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιανουαρίου 1986 στην υπόθεση 41/84⁽³⁾ δεν δημιούργησε «κενόν δικαίου», δεδομένου ότι η φράση «εκτός της Γαλλίας» του άρθρου 73 παράγραφος 1 του κανονισμού αριθ. 1408/71 δεν είχε έννοια παρά μόνο με αναφορά στο ειδικό σύστημα που καθορίζεται στο άρθρο 73 παράγραφος 2 λόγω δε της αναγνώρισης του ανισχύρου του εν λόγω άρθρου, η φράση αυτή δεν έχει λόγο υπάρξεως και είναι αλυσιτελής.

⁽¹⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73.

⁽²⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 138.

⁽³⁾ ΕΕ αριθ. C 39 της 20. 2. 1986, σ. 3.

Διαγραφή της Υποθέσεως 325/86⁽¹⁾

(89/C 25/12)

Με Διάταξη της 23ης Νοεμβρίου 1988 το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως 325/86: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 26 της 4. 2. 1987.

Διαγραφή της Υποθέσεως 76/88⁽¹⁾

(89/C 25/13)

Με Διάταξη της 13ης Δεκεμβρίου 1988 το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως 76/88: Eveline la Terza κατά Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 106 της 22. 4. 1988.

Διαγραφή της Υποθέσεως 82/88⁽¹⁾

(89/C 25/14)

Με Διάταξη της 7ης Δεκεμβρίου 1988 το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως 82/88: Association des Aciéries Européennes Indépendantes, European Independent Steelworks Association «EISA» κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 103 της 19. 4. 1988.

Διαγραφή της Υποθέσεως 83/88⁽¹⁾

(89/C 25/15)

Με Διάταξη της 7ης Δεκεμβρίου 1988 το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως 83/88: Cockerill Sambre SA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 103 της 19. 4. 1988.

Διαγραφή των Υποθέσεων 84, 85, 86 και 87/88⁽¹⁾

(89/C 25/16)

Με Διάταξη της 7ης Δεκεμβρίου 1988 το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή των υποθέσεων 84, 85, 86 και 87/88 (αίτηση του Tribunal de Grande Instance του Millau για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Société Simatic (84, 85 και 86/88) και Léon André (87/88) κατά Monsieur le Directeur des Services Fiscaux της Aveyron.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 96 της 12. 4. 1988.

Διαγραφή της Υποθέσεως 224/88⁽¹⁾

(89/C 25/17)

Με Διάταξη της 7ης Δεκεμβρίου 1988 το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως 224/88: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 230 της 6. 9. 1988.